

[Gustav Pedersen.]

må man være indstillet på, at staten deltager i udgifterne dertil; det gør den allerede på forhånd.

På øerne og i det sydlige Jylland er der ikke tilsvarende problemer. Der er altså ikke nogen risiko for konsekvenser af uoverskuelig rækkevidde. Jeg beder derfor om, at man behandler dette ikke alene som et lokalt og et praktisk spørgsmål, men som et problem i forbindelse med risikoen for en fortsat hårdere og stærkere tilstrømning mod hovedstadsområdet, der som sagt har udvidelsesmuligheder nok endda og antagelig flere end ønskeligt.

Jeg vil i denne forbindelse gøre opmærksom på, at da man i fordums tid lagde vort trafiknet tilrette, skete det ofte under den forudsætning, at de urentable baner, der blev etableret, skulle gøre landbruget rentabelt selv i egne, hvor transportudgifterne ville have gjort det vanskeligt at dyrke jorden, så sparsomt udbytte som den gav. Det har senere vist sig, at dette var en særdeles klog og for landet god disposition. Nu er der en del fattige områder med små byer, hvis erhvervsforhold er vanskelige, og hvor der er risiko for, at disse vanskeligheder skal blive endnu større. Jeg beder om, at man også for deres vedkommende ser på spørgsmålet som noget mere end et rent lokalt forhold og tager det op til behandling i et større perspektiv, end man indtil denne dag har gjort det.

M. Larsen: Indledningsvis vil jeg gerne på Sammenslutningen af danske købstadkommunale Havnes vegne rette en tak til den højtærede handelsminister for den udvidede repræsentation, vi har fået indenfor statens isbrydningsnævn og ligeledes indenfor nævnets forretningsudvalg. Derved bliver det muligt for os, når isen binder sund og bælt og fjord, at følge, hvordan isbryderne dirigeres, og fremkomme med indvendinger, hvis vi ikke finder, at det, der sker, er rigtigt.

Ligeledes vil jeg rette en tak til den højtærede handelsminister for den repræsentation, der er tildelt Sammenslutningen af købstadkommunale Havne i det udvalg, der skal fremkomme med forslag til spildolieplagens bekæmpelse. Også dér er vi særlig interesserede i at være med; det gæl-

der bl. a. med hensyn til udgifternes fordeling.

Jeg vil derefter gerne fremkomme med nogle betragtninger, som, kan jeg næsten sige, begynder dér, hvor det ærede medlem hr. Gustav Pedersen slap. Det drejer sig om oprensningen af de sandbarrer, der aflejrer sig udenfor de af ham omtalte fjordmundinger, nemlig Limfjorden, Randers fjord og Mariager fjord. Udgifterne hertil er en meget stor byrde for de pågældende havne. Jeg finder ligesom det ærede medlem hr. Gustav Pedersen, at det var naturligt, om staten ydede et tilskud til disse årligt tilbagevendende oprensninger. For Limfjordens vedkommende ligger det således, at staten igennem en del år har ydet et tilskud på 60 000 kr. årlig til oprensningen ved Hals Barre. Ministeriet har motiveret dette med, at Limfjorden er et gennemsejlingsfarvand, der skal holdes åbent. Motiveringens holdbarhed er måske ikke særlig stor, idet den normale vandstand over barren ved Hals anslås til ca. 3½ m; det svarer så nogenlunde til vanddybden ved Løgstør og Thyborøn.

Jeg er selvsagt enig med ministeriet i, at Limfjorden er et gennemsejlingsfarvand, der altid bør holdes åbent, og jeg er også enig med ministeriet i, at gennemsejlingen ved Thyborøn bør udbygges og sikres så stærkt som gørligt, således at sejladsen derigennem bliver så let og bekvem som muligt. Thyborøngennemsejlingen har den allerstørste betydning for de fem vestlimfjordske havne, Lemvig, Holstebro-Struer, Skive, Nykøbing Mors og Thisted havne. Der kan for tiden passere 1200—1400 tons skibe ved Thyborøn; denne skibsstørrelse passer så nogenlunde til de nævnte havne, og man kan med rette sige, at gennemsejlingen ved Thyborøn for disse havne er en livsnerve og derfor altid bør holdes åben.

Men tilbage til Hals Barre. De årlige udgifter ved oprensningen ligger på ca. 300 000 kr., som de østlige limfjordsbyer må betale — det vil i realiteten sige Nørresundby og Aalborg — dog med et vist tilskud fra cementfabrikkerne. Det forekommer mig, at det ville være rimeligt, om staten påtog sig en noget større andpart af denne udgift, end den til dato har gjort.

Ved Mariager fjords udløb er forholdet endnu grellere. Dér strækker sandbarren